

კაბა

(მონოპიესა ერთი მსახიობისათვის)

მე ვარ კაბა.

ქოთი-ბეჭეტი
საქმის აქტიურობა

მე ვარ კაბა და ძალიან მინდა, დავწერო დღიური.

და, ზოგჯერ ეს სიტყვა

პირველად ვწერ დღიურს. რიცხვებს არ დავწერ... შეიძლება ამერი-
ოს. ჰო, მართლა, უფრო ზუსტად, ჩემს შესახებ: უკვე ვთქვი, რომ კაბა
ვარ, ოღონდ, სარაფანი თუ სარაფანა – მგონი, ასე ეძახიან ჩემნაირებს,
ძალიან წვრილ სამხრეებზე, შავი აბრეშუმის ძაფით ნაქსოვი. შიგ შუემ-
ჩნევლად ვერცხლისფერი სირმები მაქვს ჩაყოლებული, მუხლამდე, არსად
ნაკერი არ მაქვს, მხოლოდ გვერდებში, მაგრამ ეს მნიშვნელოვანი არ არის.
ჩაცმული ლამაზ ფორმებს უფრო ლამაზს ვაჩენ ვარ გამზადარი, ტანზე
მომჯდარი და, რაც მთავარია, გაუთოება არ მჭირდება, საერთოდ არ ვიჭ-
მუჭნები, ამიტომაც ყოველთვის კარგად გამოვიყურები.

წარმოშობით ფრანგი ვარ. პარიზში დაბადებული. მართალია, დიდი
ხანია, იძულებით ემიგრაციაში ვიმყოფები და აღარც მშობლიური ენა მახ-
სოვს, მაგრამ, ამას არა აქვს მნიშვნელობა, ხასიათით ნამდვილი ფრანგი
ვარ.

ვგიჟდები, ისე მიყვარს კლასიკური მუსიკა. შინაგანად სულ რომე-
ლილაც მელიოდის ვლილინებ და ამის გამო ჩემი ბოლოები სულ სხვა-
დასხვა რიტმში ირხევა. აი, ახლაც, ტა-ტა ტა-ტა, ტამ ტამ ტამ ტამ ტაა...

მეორე ნაწილი... კაბა რომ არ ვყოფილი-
ისე, რაღაცით ვგავარ ვიოლინოს, მე ასე
წერდა. *ყმში, ის ხე ნიჭი?*
მოსკოვში აღმოვჩნდი. დიდვიტრინებიან
რამდენი ხალხია... თოვლი მოდის აქ. ნუთუ

ყველა ხელს მავლებს, აქ ჩემზე გაბედულებიც არიან,
ამ წუთას ლისტს ვლილინებ, ძალიან ავყევი
ნერვებს ნერვებს ვუშლი... რა ექნა, რაფსოდიაა.

ენაც არ მესმის. მეორე ბოლოში კიდეც ერთი ფრანგია,
მგონი, არ უნდა ჩემთან კონტაქტი.

ჩემს წინ ორი გოგონა დგას, აუ, რა თვალებით მიყურებს ერთი.
სამხრეთელია, მუქი კანით და მწვანე თვალებით. ზუსტად საჩე-
მო, მანაც გახსნა... ოჰ, არ დავისვენე... მეგობარს რაღაცას ელაპარა-
ცება... საღაროსთან მივიდნენ... და კარისკენ მიდიან... ეს როგორ?! ქუჩი-
დან ერთხელ კიდეც შემომხედა... ეჰ...

არ მინდა ამ ქალთან... ხანში შესულია... ჩამომკიდებს გარდერობში
და შეიძლება, ერთხელაც არ გავახსენდე... ვერც ამ სუნამოს სუნს ვიტან...
ვცდილობ, გავუძლიანდე... ა? ახლავე გიჩვენებ სეირს!
მეორე მუცელს ვერცხლისფერი სირმებით კიდეც უფრო ვბურცავ...
რაც შეიძლება ქვემოთ ვინევი, რომ მკერდთან ყველა ნაოჭი გამოვუჩინო.
ტრიალებ... საშინელებაა, შეიძლება დავირღვე, ამან რომ მიყიდოს?!
უპ. კიდეც კარგი, გადავჩრი...

თვალებს არ ვუჯერებ. ის სამხრეთელი მწვანეთვალება ისევ მოდის.
მარტოა, მე ისევ გასახდელისკენ მიმაქროლებენ. შეხედე, სხეულიც რა
ლამაზი ჰქონია?! ვეტმასნები პატარა, ლამაზ მკერდზე და კოხტა თეძო-
ებზე. ჩვენ აღარაფერი დაგვაცილებს.

ფრანგული ექს. ს. 5

7

მოსკოვს ვემშვიდობები. *მეორე ფრანგული მივფრინავთ...* ეს,
მართალია, შედარებით პატარა ქალაქია, მაგრამ აქ უფრო თბილა. ყველ-
გან აღტაცებით მხვდებიან. ვცდილობ, სულ ფორმაში ვიყო, მე ხომ ფრან-
გი ვარ.

სოფი-სოფი

ჩემს პატრონს ტატა ჰქვია. ტატას მეგობრები დიდად აღფრთოვანე-
ბულნი არ არიან ჩემით, მათ ახლა ამერიკელები უფრო მოსწონთ, ასეა
თურმე მოდაში... მოდაში?! *not re de mode*

ავიწყდებათ, რომ მოდის დამფუძნებლები ჩვენ ვართ, ფრანგები...
სამაგიეროდ, ტატას დედა მოიხიბლა ჩემით, მაგრამ ეს, მგონი, არც ისე
ბევრს ნიშნავს... არაფერია, მე და ტატას ძალიან მოგვწონს ერთმანეთი.
ამიტომაც, ძალიან ხშირად ვართ ერთად, მაგრამ, ჯერჯერობით, სახლში,
სარკის წინ.

მონყენილი ვარ... ასეთ დროს რატომღაც დებიუსი ამეკვიატება ხოლ-
მე, ფრანსუა რაბლე... ფრანსუა რაბლე... ფრანსუა რაბლე... ესეც ამოვი-
ჩემე, ვინ არის?! არც კი მახსოვს... ეტყობა, ნოსტალგია შემომანვა... ისე,
რა სულელი ვარ, რა ჩემი საქმეა პიკნიკი. რას გაიხარებდა, ჩემ უკან რომ
ჯინსები ეკიდა, რომ გავეგო, პიკნიკზე მიბრძანდებოდა. კინაღამ თავისით
გაიარა... ჰა-ჰა-ჰა, ერთი სული მაქვს, როდის დაბრუნდება და ახალ ამბებს
მოჰყვება. ~~ფრანსუა რაბლე... ფრანსუა რაბლე...~~ *მეორე ფრანგული*

კარგი, ლამის საკიდიდან ჩამოვვარდე. რა კარგი
... არა აქვს გემოვნება. მშვენიერი ბიჭია, რა
... მშვენიერები თითქმის თანაბრად მივიღეთ მეც და
... მკერდისაკენაც შემოაცურა ხელი, მაგრამ ტატამ
... უფრო სილიკონის ბიუსტჰალტერის გამო, რად
... მშვენიერი მკერდი აქვს, გაიდიდა, ბავშვია...
... ძალიან ხმაძალა კი იყო მუსიკა. ვალსს ველოდე-
... იმ რესტორანში არ იციან ვალსის დაკვრა, არადა,
... ტარა, რამ-ტამ-ტა... ტარა-რა-ტარა-რამ-ტამ-ტამ.

... ჯინსი წავიდა პაემანზე. გარდერობში უკვე ვერავინ გვიტანს,
... რაღაცეების ქორაობაც დაიწყეს, არადა, ნამდვილად მხოლოდ
... შემოიღია, დავიფიცო.

საკიდიდან ჩამომხსნეს... ა?! ეს ტატას მეგობარია, ანი. აკი არ მოვ-
... კარგი, ჯანდაბას შენი თავი, ნამოვალ... იმდენი ხანია, გარეთ არ
... გარდერობს მაინც ემჯობინება. ეს ანი ნამდვილი ჭკუამხი-
... მთელი საღამო გიჟივით მაცეკვებდა... იმდენი ვჭამე, იმდენი
... ესუნთქავ, ყავაც გადავისხი, არა, წყალი თუ არ გადამავლეს,
... არ მეკადრება, ბოლოს და ბოლოს, ფრანგი ვარ...

მეორე დღე ეზოს ვათვალიერებ, გავშრი, მაგრამ სახლში მაინც არ მინ-
... ლამით ცოტა კი მეშინოდა. მეზობლების აღტაცება დავიმსახურე.

ტატამ სულ დამივიწყა. დაძაბული ვარ. ტატა და დედამისი რაღაცაზე
... კარი გაიჯახუნა, დედა ტირის. მგონი, ამ ყველაფრის
... რესტორანში ერთად რომ ვიყავით. ისე, აქამდე თავს არ
... მართალი იყო ჯინსი, იმას თავიდან არ მოეწონა, პირველივე

პიკნიკზე... ახლა მალე დაბრუნდება და ახალ ამბებს მოიტანს. ვერდის
... „ტრავიატა“ ამეკვიატა. არ მესმის, რატომ გიჟდებიან იტალიურ ოპერაზე,
... მაშინ, როცა არის მოცარტი, ან, სულაც, ვაგნერი.

წუხელ ჯინსი სახლში არ დაბრუნებულა. ტატას დედამ მთელი ღამე
... ფანჯარასთან გაატარა, არც მე მძინებია...

დილაა, ჯინსს ვერ შევხვდი, ეტყობა, აბაზანაშია. ტატა და დედა-
... მისი ერთმანეთს არ ელაპარაკებიან. გარდერობის შეღებული კარიდან
... კხედავ ტატას ლოგინს. წევს, ვითომ სძინავს, კედლისაკენ არის გადატ-
... რიალებული და თვალები ღია აქვს. გარშემო ისეთი დაძაბულია ყველა-
... ფერი, გულშიც კი არ ვლილნებ. ეს ჩემი ცნობისმოყვარე მეზობლები,
... ლამის არის, გარდერობიდან გაძვრნენ.

ჯინსს ისევ ვერ შევხვდი. ამიტომ არაფერი ვიცი.

მე და ტატა ერთად ვართ, აი ისიც – მანქანა გაგვიჩერა. არც ერთი არ
... ვართ ხასიათზე... არა უშავს, რესტორანში მაინც კარგია, მუსიკა... არა?
... ეს რესტორანს არ ჰგავს, მგონი, ქალაქგარეთ მივდივართ?! ლაბადიდან
... ჩუმაღ ვიყურები, იქნებ რამე დავინახო. – ეს კაბა რად გინდოდა?! – წარმო-
... გიდგენია?! ჩემზე ეუბნება. ტატაც თავს იმართლებს, მეგონა, რესტორან-
... ში მივდიოდითო. მეც ასე მეგონა, ეგლა მაკლდა, ვინმეს ძალით ვეტიმასნო.
... რა ჩემი საქმეა პიკნიკები, ეგლა მაკლდა. ცარიელი სახლი... მცოცა, აქ არ
... უნდა წამოვსულიყავი, ჩემს ცხოვრებაში ასე უხერხულად არასოდეს მიგ-
... რძენია თავი. ის ბუხარს ანთებს, შამპანურს ხსნის, ცოტა თუ არ დავლიე,
... ლამის კრუნჩხვები დამეწყოს...

უჰ, კარგია შამპანური. საერთოდ, რაც კარგია, ყველაფერი ფრანგე-

ბევრი მონევა არ მიყვარს, ათასში
კარის სიგარეტის მონევა. ჰა-ჰა-ჰა-ჰა-ჰა, შამ-
შამ-შამ-შამ-შამ, მოვიტენო, სავარძელზე მივეგდე... ხასიათიც
ტრა ტა ტა ტა, ბეთჰოვენს მაინც სულ სხვა ჰანგები
მეწონება, მეწნ ნინ ისე ჩერდება, რომ სუნთქვას გიკრავს.

...ვიზგიზებს... შამპანური... რაღაცას მეჩურ-
...არ წესმის. მაგრამ მისი სუნთქვა მსიამოვნებს... ახლა
...რაღაც უნდა ის თქვას ჯინსმა. მე და ტატას ერთმანეთს
...გარდაცვლზე ვარ მიგდებული, უკულმა, იქით! ყოველ შემ-
...არ ვიცი, ეს როგორ იწერება. არ ვიცი, იმიტომ, რომ... არ...
...ჯობია... ბევრი... წერტილი...დაესვა... წერტილი... წერტილი...
...წერტილი... წერტილი... წერტილი... ..

შეიძვე ჩემს ადგილზე ვარ. ტატას მეორე დღეა, სძინავს. დედამისი უნდა ახმაურებს ნივთებს. ტატას სახეზე ბედნიერი ღიმილი აქვს. დედა გარდერობს ალებს, რატომღაც ხელი შემახო და დამყნოსა. რა უნდა? უნდა ცნობისმოყვარეობით კვდება, მაგრამ არაფერს მეკითხება. მეც, უნდა არაფერი... გარეთ წვიმს, ალბათ, ასეთ ამინდში დაწერა შოპენმა შე-12 ეტიუდი.

მონყენილი ვარ, ტატამ დამივიწყა, თანდათან სულ უკან-უკან
წაივლიდა, რა დავაშავე?! თვითონაც მონყენილი დადის, მხოლოდ ტე-
ფონის ზარზე შეკრთება ხოლმე და გიჟივით მივარდება. მერე რამ-
დენიმე ზარს დააცდის და დაყენებული სიმშვიდით ამბობს „ალო?“...
შემდეგ იმავე სიტყვაზე ვხვდები, რომ „ის“ არ არის... ნეტავ, რა მოხდა?!

სახლში თეთრხალათიანები დადიან, დედა სადღაც მიჰყავთ. ტატა გვი-
ან დაბრუნდა. მაგიდასთან ზის და სიგარეტს სიგარეტზე ეწევა. ჯინსმა თქვა,
იქარ შეგვიშვებს, სადაც დედა წევსო. არ მიფერს ბუთოფენის მე-5 სიმფონია,
ალბათ, არც თვითონ უყვარდა, უბრალოდ, წინათგრძნობამ დაანგრინა... დუ-
დუ-დუ-დუ-დუ-მართლა როგორ ჰყავს კაცენი, მუშინია... *მე 9950 ნუნი*

ტატას დედა ისევ არ ჩანს. ტატას თვალები ჩაუღამდა. გუშინ ფარ-
დები ჩამოაფარა და თითქმის ყველაფერი მოიზომა, მეგონა, მეჩვენე-
ბოდა, სანამ ჩემი ჯერი არ დადგა. მუცელი ამკარად გაზრდილი აქვს,
ჯინსი საერთოდ ვეღარ შეიკრა.

***berikan yg m'gsl:

სახლში ბევრი ხალხი დადის... გარდერობი მაგი ტანსაცმლით გაივსო, მეშინია... ტატას დედა აღარ მინახავს...

თითქმის ერთი ნელია, აქეთ-იქით დამატარებენ ტატას მეგობრები. ღამეებს ვათენებ. ხან ვინ მისვამს ხელს, ხან ეინ...

დავიღალე...

ოდონდ არ გამაჩუქოს, ოდონდ...

ბავშვის ტირილი გავიგონე. თუ მეჩვენება?!

არა, ნამდვილად ბავშვი ტირის. ვინ არის? რა საყვარელი ხმა ამოსდის.

ერთი წელია, სახლიდან ფეხი არ გამიდგამს. მივეჩვიე უაზროდ გად-
აღს, ასე მირჩევნია. მგონი, გაზაფხულია... ეჰ, რამდენიც არ უნდა ვილაპა-
რაკო ჩემს წარმოშობაზე და მომხიბვლელობაზე, ბოლოს და ბოლოს,
მაინც კაბა ვარ, მატარებენ, მატარებენ და ერთ მშვენიერ დღესაც მიმაგ-
დებენ. ჯერ მაინც მაქვს იმედი, რომ ყველაფერი არ დამთავრებულა, არც

თავისუფალი ღრს ერთი აზრი ამეკვიატა. რა თქმა უნდა, ჯობდა.
 მაშინ გულში კი არ ვილიდინებდი, თამამად
 ტა-ტა-ტა-ტა ტა-ტა-ტა-ტა... რატომ ჰქვია შუბერტის
 დამთავრებული, ჩემთვის დამთავრებულია. ერთ ნოტსაც არ

...ეს ვინ არის?! ერთი ციცქნა ხელი გარდერობის კარს აღებს: ვი-
... ამას უყურე ერთი... როგორ ჰგავს დედამისს. ამასაც დიდი მწვანე
... პტონია. მოდი... მოდი... მინდა, თავზე გადავუსვა ხელი. შეშინე-
... ისე უცებ ხურავს კარს, რომ შიგ მიყოლებს და გარბის... ისევე ბრუნ-
... მთელი ძალით მექაჩება... კარი მაინც გამოაღე, შე სულელო, მოიცა,
... მთავარები, ვაი... ვაი... ვაი... რა ძალა აქვს ამ ნამცეცას... ორივე ძირს
... კონკრეტული.

შეზინებული ტატა მორბის და ხელში აჰყავს, მე ისევ ძირს ვგდევარ და შეცინება. პატარას ტირილში ეძინება, ტატა საწოლში აწვენს, თვითონაც დაღლილი მიწვება... ახალაა შემამჩნია, წამოდგა, ხელზე გადამიკიდა და გარდერობისკენ... ჩერდება, მერე უცებ ხალათს გაიძრობს და... რამდენიმე წამი ჩვენ ერთად აღარ ვყოფილვართ. სარკის წინ ვტრიალებთ, როგორც მაშინ, პირველად... შესცვლია ფორმები, უფრო დახვეწია, მკერდი გაზარდია... აი, რაც მართალია, მართალია, ასე არასოდეს მომწონებია ჩემი თავი. სარკეს თვალს ვერ ვაცილებ.

ამას უყურებო? პატარა ხელები ახლა უფრო გაბეღულად აღებს
გარდნობის კარს და ისე მექაჩება, რომ ლამის სამხრეები ჩამომწყდეს.
ეს თუ არ დამანებებს, ჩათრევას ჩაყოლა სჯობია.

ტატა პირველად ბრაზდება ჩემზე და პარკში მდებს, სულ ზემოთ თაროზე შემომაცდებს. აქ ნამადვილად ვეღარ მომწვდება. პატარა ხელები, მაგრამ... რა მინდა თეთრეულთან?! რას ვიზამ, ბედს ვემორჩილები.

ეჰ, რაზე უნდა ველაპარაკო თეთრეულს. კლასიკა ამით არ ესმით!
თანდათან სულ უკან-უკან მივიწეე, ნეტავ, ჯინსს მაინც შემახვედრა.

არც ვიცი, რამდენი წელი გავიდა... რამდენი თარო გამოვიცვალე... რამდენი პარკი, სახლიც კი... მხოლოდ ერთხელ მომეცა იმედი, ტატამ პარკიდან ამომიღო, ხელში მაკრატელი უჭირავს... რას მიპირებს?!...

– აუ, დედა, მაჩვენე, რა?!... რა ლამაზი კაბაა?!

ეს ხომ ის პატარა სულელია, თვალებით ვიცანი. რამდენის იქნება? რაღაცას წერს, ჩანთაც უდევს, ალბათ შვიდი-რვა წელი იქნება, რაც მზის სინათლე არ მინახავს. რამხელა გაზრდილა... ტატა სარკესთან დგას.

- დე, მე მომეცე, რა?!... არ დაჭრა!

ზარი ირეკება, ვილაც მოდის... გადავრჩი, ისევ ძველ ადგილას მარუნებენ. რა ვიცი, იქნებ, ჯობდა, დავეჭერი... ახლა ყველაფერი სულერთია, მეძინება... აქ ისეთი მონყენილობაა, სულ მძინავს. სხვა რა ვაკეთო, ახლა სიზმრებით ვცხოვრობ, სიზმრებში ძველებურად დავრბივარ, ხან სად – ხან სად, ალტაცებაში მომყავს ყველა, კომპლიმენტებს მეუბნებიან.

...ზან ვიბუტები, მოკლედ, ვცხოვრობ, ...
...ეს, ალბათ, სიბერის ნიშანია,
...ერთი ნაოჭიც არა მაქვს.

...ნაოჭი არა მაქვს! გავაჭირე საქმე, დიდი
...როცა არავის სჭირდება, ეს უკვე... არა,
...რომც დავბერდე, მერე რა მოხდა?! სიბერესაც
...ნაოჭი მაქვს სანუნუნო. რამდენი კაბა ინატრებდა, ჩემ-
...რამდენი თავგადასავალი, რამდენი სიხარული... მაშინ
...რაღა უნდა თქვას, ლოგინს არ გასცილებია...

...მეცხვენია, რომ კაბა ვარ და თანაც ვერცხლისფერი სირმებით.
...დავბრუნდეთ, რომ საერთოდ დავავიწყდე ყველას. შორიდან მესმის
...კიდევ კარგი, რომ კაბა ვარ და აქედან ვერაფერს ვხედავ.
...არ აღწევდეს ჩემამდე, სიცოცხლე აღარ მინდა. არასოდეს მქო-
...ნაოჭი, რომ ადამიანი ვყოფილიყავი, მეცოდებიან ადამიანები; ეტყო-
...ნაოჭი ადამიანები იწყებენ, ვისაც მუსიკა არ უყვარს... არ შეიძლება,
...მუსიკა ვიყვარდეს და ომი მოგიხდეს... რას ვბოდივ, რა ჩემი საქმეა ფილო-
...სოფი, ბოლოს და ბოლოს, ერთი ჩვეულებრივი კაბა ვარ, ჩვეულებრივი,
...ვინაშე, მაგრამ გულის სიღრმეში მაინც მიჭირს ამის დაჯერება.

...საიდანაც ხშირად მესმის ვიოლინოს ხმა, ნეტავ, ვინ უკრავს?
...რაღაც ძალიან ბევრი დრო გავიდა. ზოგჯერ მეჩვენება, რომ ის, რაც
...აქამდეა, ჩემი მოგონილია და სინამდვილეში არაფერიც არ მომხდარა,
...სინამდვილეში კაბა ვარ, რომელიც პარკში დევს დაკეცილი და თაროზეა
...მოდებული.
...იქნებ, მართლაც ასეა...

...არ ვუყვარ, გული ისე მიცემს, მეშინია... მეშინია, არ გა-
...ვფარინო საიდან გავახსენდი?! ეს ხომ ის პატარა ბავშვია, ალბათ თხუთ-
...მეტოთხუთმეტის წლის იქნება, ტატაც ასეთი იყო, არა, ეს ცოტა უფრო...

...ცოტა არა, უფრო ლამაზია, მაღალიც, ჩვენ სარკის წინ ვტრიალებთ.

– ძალიან გიხდება, მაგრამ?! – ამბობს ტატა, თმებში აქა-იქ ჭალარა
შერევია.

– რა მაგრამ? დედა, გინდა თქვა, რომ მოდიდან არის გასული?

– ჰო, რა ვიცი, ისე ძალიან გიხდება, მე ასე არ მიხედებოდა.

– დედა, ასეთი რამ მოდიდან არასოდეს გადის.

ისე დამაჯერებლად ამბობს, რომ მეც ძველებურად თავდაჯერე-
ბული ვხდები და მახსენდება, რომ ფრანგი ვარ, ნამდვილი ფრანგი...
ისე, რამდენი ხანია, აღარ გამხსენებია ეგ.

არ ვიცი, სად მივდივარ, მაგრამ გული მიგრძნობს, რომ რაღაც
არაჩვეულებრივ ადგილას უნდა მივდიოდე. ჩუმი ფუსფუსი ისმის, ჩვენ
ფარდებს შორის ვიხედებით, ვიოლინოს მოკვარი თვალი, მე ხომ ვიოლინო
ახლოდან არასდროს მინახავს... კი, ნამდვილად.

იქით, მგონი სცენაა, მგონი კი არა, ნამდვილად. ორკესტრი?! ვი-
ოლინო! თვალებს არ ვუჯერებ! ვიოლინოს ვიღებთ და სცენაზე გავდი-
ვართ. ისმის ტაში, სიჩუმე... და სიჩუმეში, სიჩუმეზე ჩუმად პიანისიმოზე
ისმის ვიოლინოს ხმა, ჯერ მე მესმის, ჩემთან ყველაზე ახლოსაა. ორკეს-
ტრიც შემოვიდა. რა არის ეს? ა? მოცარტი?! არა, შოპენი, შოპენს სადა
აქვს სავიოლინო კონცერტი?! რა მემართება?... თვალები მიჭრელდება...
მგონი, გული მიმდის...

აღარ ვიცი, ეს, რაც მოხდა, მართლა იყო თუ არა?!... რა ემოციური
ვარ... ემოციური კი არა, ქარაფშუტა... რას იზამ, მე ხომ? რა მე ხომ...
მე მგონი, კაბა ვარ... კი ნამდვილად, შავი... ვერცხლისფერი სირმებით...
რხევის დროს ოდნავ, შეუმჩნევლად ვბრწყინავ... წარმოშობით?! რომ
აღარ მახსოვს?!... სამაგიეროდ, ვხედავ, რომ არსად ნაოჭი არ მაქვს...
კარგად ვერ ვხედავ, მაგრამ ვგრძნობ. საერთოდ, ყველაფერში მთავა-
რია გრძნობა, იმასაც ვგრძნობ, რომ საკიდზე ვარ, მეტი არაფერი ვიცი.
ვნახოთ, რა მოხდება მერე... ტრა-ტა-ტა, ტრა ტა ტა...

2004 წელს 2005 წელს 15.36%